Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1893. — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 46

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνων).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ. — Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΔΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Longfellow, (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ.λ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ θλίψεως.

— Εἶμαι ἥμερος καὶ ὑπομονητικός, διότι ὁ Ραβοὺ εἶναι καλός. Πάντοτε εὐχαριστημένος! πάντοτε γελᾷ. Δὲν μελαγχολεῖ κανεὶς μαζύ του. Πῶς νὰ δυσαρεστηθῇ! Ἀγαπῶ αὐτοὺς τοὺς χαρακτῆρας. Ἔχω ἀκόμη ὑπομονήν...

Ἐδίσταση πρὸς στιγμήν, ἀλλ' αἴφνης ἀπέρριψε τὸν σκοῦφόν του.

— Διότι εἶσθε σεῖς. Ἰδοὺ τὸ εἶπα.

— Ὦ! κύριε Βωκελέ, ἐψέλλισεν ἡ νεαρὰ γυνή, σεῖς ὁ τόσον καλός!

— Αἴ! αἴ!

— Θὰ σᾶς πληρώσωμεν, προσέθηκε ταπεινοφρόνως ὑψοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς της.

— Λέγετε ὅτι θὰ μὲ πληρώσετε! Ἀλλὰ πῶς;

Μὴ ἀναμείνας δὲ ἀπάντησιν ἐξηκολούθησεν:

— Ἀκούσατέ με, φύγετε ἢ μὴ μὲ παρατηρῆτε μὲ αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Μὲ τυραννεῖτε· δὲν εἶμαι δὲ τόσῳ κακὸς ὅσῳ φαίνομαι. Δὲν ἐννοῶ διατί ἅμα σᾶς βλέπω ἀνατριχιάζω. Τί θὰ ἀκούετε ἐνῷ πηγαίνετε καθ' ὁδόν! Ἤθελα νὰ ἤμην μικρὸν πτηνὸν καὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω μίαν φορὰν ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἐν τούτοις πρέπει μίαν ἡμέραν νὰ κανονίσωμεν τὸν μικρὸν λογαριασμόν μας. Εἴπατέ το εἰς τὸν Ραβοὺ.

— Ναί, κύριε Βωκελέ. Δὲν ἔχομεν ἐπιστολάς;

— Βεβαίως ἔχετε. Ὅταν δὲν εἶσθε ἐδῶ ἔχω τὸν νοῦν μου, ἀλλ' ἅμα σᾶς ἴδω χάνω τὴν κεφαλήν μου.

Καὶ σπεύσας πρὸς τὸ γραφεῖόν του ἔλαβεν ἔκ τινος συρταρίου μίαν ἐπιστολήν.

— Ἡ σφραγὶς ἔχει στέμμα! εἶπε. Διάβολε! Βεβαίως θὰ ἦναι διὰ κάνὲν σπουδαῖον μάθημα!

— Ἀληθῶς περὶ μαθήματος πρόκειται, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐν ταχεῖ ἐνῷ κάπως ἠρυθρίασεν. Ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

— Ἂν αὐτὸ σᾶς δίδῃ κανὲν κέρδος, σᾶς συγχαίρω, κυρὰ Ραβού. Πηγαίνετε τώρα διότι, μὴ σᾶς κακοφανῇ, ἰδοὺ τὸ προσωπικόν μου ἄνω κάτω. Ὁ Βιτάλ, αὐτὸς ὁ μεγάλος βλάξ σᾶς βλέπει ὡς νὰ μὴ εἶδε ποτὲ γυναῖκα. Καὶ σύ, Γρελό, θὰ γυρίσῃς τὴν ράχιν σου, μάγκα! εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς μικρὸν δεκαπενταετῆ περίπου μαθητευόμενον πανούργου φυσιογνωμίας, ὅστις αἴφνης ἐβυθίσθη μέχρι τῶν ὤμων ἐντὸς τοῦ βαρελίου του. Κύτταξε τὴν ἐργασίαν σου, ἄχρεῖε.

Ἡ διδασκάλισσα τοῦ κυμβάλου ἐγερθεῖσα ἔβαινε πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἠκολούθησεν αὐτήν.

— Χαίρετε, εἶπε, καὶ πρὸ πάντων μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας, κυρὰ Ραβού. Εἶμαι ἐδῶ.

Ἐκείνη ἀνύψωσεν ἐπιχαρίτως τοὺς ὤμους καὶ ἀπῆλθε.

Δὲν εἶχεν ἔτι φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου καὶ ὁ μαθητευόμενος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε τοῦ βαρελίου.

— Ὡραία γυναῖκα αὐτὴ ἡ κυρὰ Ραβού, αἴ, αὐθέντα; Σᾶς ἀρέσει, ἀλήθεια;

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐτονθόρισεν ἀκαταλήπτους τινας λέξεις.

Ὁ μαθητευόμενος ἐξηκολούθησε:

— Ἀρέσει καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη.

Ὁ ἀξιόλογος ἔμπορος ἐγόγγυσεν ἐντονώτερον.

Ἀλλ' ὁ Γρελὸ δὲν ἠννόει νὰ σιωπήσῃ.

— Μοῦ φαίνεται παράξενον, αὐθέντα, ὑπέλαβε, πῶς κατοικεῖ ἀκόμη εἰς τὸ σπίτι σας.

— Καὶ διατί ὄχι, κὺρ Γρελό;

— Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα ἀλήθεια, εἶναι καλὴ κατοικία.

— Ὀκτακόσια φράγκα κατ' ἔτος· διακόσια κατὰ τριμηνίαν, πλὴν τοῦ φόρου τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν γνώμην μου, αὐθέντα;

— Δὲν μὲ μέλλει.

— Θέλετε νὰ σᾶς τὴν εἰπῶ; Μὴ κάμνετε πῶς δὲν θέλετε.

— Λέγε· ἂς ἀκούσωμεν.

— Λοιπόν! νομίζω πῶς ἡ κυρὰ Ραβοὺ δὲν θὰ κατοικήσῃ πολὺ ἀκόμη εἰς τὴν ὡραίαν σας κατοικίαν τῶν ὀκτακοσίων φραγκῶν.

— Πῶς!

— Εἰμπορεῖτε νὰ βαλετε ἐνοικιαστήριον.

— Διατί;

— Θὰ εὕρῃ καλητέραν καὶ νομίζω πῶς δὲν θὰ ἀργήσῃ.

— Τί λέγεις;

— Ὁ ἠθοποιὸς τοῦ Ἀμβιγοῦ καλὰ θὰ ἔκαμνε νὰ τὴν προσέχῃ μὴ τοῦ τὴν πάρουν, ἐνῷ αὐτὸς χρωματίζει Παναγίας.

— Καὶ πῶς γνωρίζεις σὺ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἠλίθιε; ἠρώτησεν ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Μὲ λέτε βλάκα συχνά, αὐθέντα, εἶπεν ὁ μαθητευόμενος θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ· κυτταξετε ὅμως αὐτὰ τὰ μάτια· μ' αὐταῖς ταῖς τρύπαις· ἐδῶ βλέπω καλά.

— Καὶ τὶ εἶδες σύ, μοσχομάγκα;

— Ἰδού. Καὶ σεῖς φαίνεσθε περίεργος ὅταν πρόκειται διὰ τὴν κυρὰ Ραβού. Ὤ! λά! λά!

— Λέγε λοιπόν!

— Ὁ μαθητευόμενος ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρίδος του.

— Κάμνει ζέστη, αὐθέντα, ὑπέλαβε. Διαβολότοπος! πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐχιόνιζε.

Ὄντως, καίτοι ἦν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος ὁ ἥλιος ἔκαιεν. Ἡ θερμότης διεδέχετο ἀποτόμως τὴν ψυχρὰν ἐποχήν, ἐν δὲ τῷ ἐδωδιμοπωλείῳ τοῦ κὺρ Βωκελέ, κειμένῳ πρὸς μεσημβρίαν, τὸ θάλπος καθίστατο σχεδὸν ἀφόρητον.

— Ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ζέστη, αὐθέντα, ὅλα θὰ λυώσουν ἐδῶ μέσα.

Ὁ Βωκελὲ κατέστειλε κίνησιν ἀνυπομονησίας.

Προφανῶς ὁ Γρελὸ ἐτέρπετο κρατῶν αὐτὸν ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων. Ἐγνώριζεν ἡ μοσχομάγκα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κυρίου της διὰ τὴν ὡραίαν ἐνοικιάστριαν αὐτοῦ.

Ὁ κὺρ Βωκελὲ ἦν χῆρος ἄνευ τέκνων καὶ ἀνθηρὸς ἔτι, οὐδαμῶς δὲ κατεφρόνει τὸ ὡραῖον φῦλον.

Ποίαν λοιπὸν μᾶλλον ἐπαγωγὸν κατάκτησιν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ἢ τὴν τῆς διδασκαλίσσης τοῦ κυμβάλου;

— Θὰ ὁμιλήσῃς! εἶπεν ὀργίλως.

— Βέβαια, αὐθέντα. Εἴδατε τὸ στέμμα εἰς τὸν φάκελλον τοῦ γράμματος; ἠρώτησεν ὁ πανοῦργος Γρελό.

— Τὸ εἶδα.

— Εἶδα ἐγὼ ἓν ἄλλο ὅμοιον στέμμα εἰς τὴν θυρίδα μιᾶς ἁμάξης ποῦ ἐστέκετο πλησίον εἰς τὸν πύργον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου.

— Μπᾶ!

— Μία ὡραιοτάτη ἅμαξα μὲ ἓν ἄλογον περίφημο.

— Καὶ εἰς τὴν ἅμαξαν ποῖος ἦτο, Γρελό;

— Εἷς νέος κύριος πολὺ καθὼς πρέπει καὶ ἐνδυμένος πριγκηπικά.

— Καλῶς.

— Αὐτὸς ὁ κύριος, μελαγχροινὸς καὶ ξυρισμένος, μὲ ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὔμορφος, συνωμίλει μὲ μίαν κυρίαν.

— Ἐντὸς τῆς ἁμάξης;

— Βέβαια, αὐθέντα, ἐκάθηντο εἰς τὰ μαλακὰ προσκεφάλαια τῆς ἁμάξης. Ἤμην μὲ τὸν Καδινέ, τὸν γνωρίζετε, τὸν Καδινὲ τὸν υἱὸν τῆς θυρωροῦ τοῦ ἀριθμοῦ 15 τῆς ὁδοῦ τοῦ Τέμπλου.

— Καὶ αὐτὴ ἡ κυρία;

— Πολὺ ὡραία ὡς ἄγγελος, καλοκαμωμένη καὶ μουσικὸς πρώτης.

— Ἡ κυρὰ Ραβού;

— Αὐτή, αὐθέντα.

— Ψεύδεσαι δὲν εἶναι δυνατόν.

— Ἐρωτήσατε τὸν Καδινέ. Τοῦ εἶπα μάλιστα νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του διὰ νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ σύζυγος.

Ὁ ἐδωδιμοπώλης ἀφῆκε τοὺς βραχίονάς του νὰ καταπέσωσιν μετ' ἀποθαρρύνσεως.

— Εἰς μίαν ἅμαξαν, ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του. Εἰς μίαν ἅμαξαν πλουσίου βεβαίως.

— Θὰ ἐπροτιμᾶτε, αὐθέντα, ἅμαξαν ἀγορᾶς;

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον.

— Δὲν ζητῶ τίποτε καλήτερον, ὑπέλαβεν αὐθαδῶς ὁ Γρελό. Καὶ τί ἔκαμνε τότε ὁ κὺρ Ραβού; Ἔψαλλε τροπάρια εἰς Σαὶν-Μερρού.

— Ἦτο Κυριακή;

— Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ, αὐθέντα. Ὁ Καδινὲ θὰ σᾶς τὸ εἰπῇ.

— Ὦ! γυναῖκες! γυναῖκες! ἀνέκραξεν ὁ ἐδωδιμοπώλης ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ φάτνωμα, ἀφ' οὗ ἐκρέμαντο σπόγγοι, σάρωθρα καὶ παντοῖα ἄλλα ἀντικείμενα.

Ἀλλ' αἴφνης τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν του ἔλαβεν ἔκφρασιν χαρίεσσαν.

Δι' ἑνὸς νεύματος διέταξε φρόνησιν τῷ Γρελὸ καὶ τῷ συντρόφῳ αὐτοῦ.

Νέον πρόσωπον εἰσῆλθεν ἐν τῷ καταστήματι.

Ἦν τριακοντούτης νέος ἀνὴρ εὐτραφής, ροδόχρους καὶ χαμηλοῦ ἀναστήματος, μὲ ξανθὴν ἄφθονον κόμην ἀτημελήτως ἐκτενισμένην ἐπὶ τῆς στρογγύλης καὶ πλατείας αὐτοῦ κεφαλῆς.

Οἱ καστανόχροες ὀφθαλμοί του ἀπήστραπτον ἐκ πονηρίας καὶ πνεύματος. Διὰ τοῦ εὐρέος στόματός του ἐφαίνοντο οἱ λευκοὶ αὐτοῦ ὀδόντες, ἡ δὲ ὅλη φυσιογνωμία του μειδιῶσα ἀπέπνεεν ἀφροντησίαν καὶ εὐθυμίαν.

Οὗτος ἦν ὁ Τιβούρκιος Ραβού, ὁ σύζυγος τῆς θελκτικῆς γυναικός, τῆς πρὸ αὐτοῦ εἰσελθούσης ἐν τῷ ἐδωδιμοπωλείῳ.

— Πῶς εἶσθε, κύριε Βωκελέ; ἠρώτησε διὰ βροντώδους φωνῆς τείνων τὴν χεῖρα τῷ ἰδιοκτήτῃ.

— Καλά, καὶ σεῖς, κύριε Ραβού;

— Πολὺ καλά. Δὲν εἰργάσθην πολὺ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἔκαμα μόνον τὴν ἐνδυμασίαν ἑνὸς ἀγγέλου φύλακος, μίαν ὡραίαν ἐνδυμασίαν κυανῆν μὲ ἀστέρας. Ἐξαίσιον ἔργον, εἰς τὴν τιμήν μου. Μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἀμβιγύ. Ἔχομεν δοκιμὰς ἑνὸς λαμπροῦ ἔργου: «Ὁ Ἄγγελος τῆς λαιμητόμου»! αἴ! ὡραῖος τίτλος!

— Καὶ τί κάμνετε σεῖς εἰς αὐτὸ τὸ δρᾶμα;

— Ἐγώ; Εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν εἶμαι ληστής, ὅπως μὲ βλέπετε, φοβερὸς κακοῦργος, φαῦλος. Εἰς τὴν δευτέραν εἶμαι ὑπερασπιστὴς τῆς ἀσφαλείας τῶν οἰκογενειῶν, ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας. Εἰς τὴν τρίτην γίνομαι πάλιν ἀπατεὼν καὶ φαῦλος. Ἀλλὰ τὸ τέλος φαίνεται ὅτι εἶναι καλόν. Δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀποφασισμένος. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διευθύνσεως. Εἴδατε τὴν σύζυγόν μου;

— Πρὸ ὀλίγου. Ἀνέβη εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Καὶ ἐγὼ μένω ἐδῶ καὶ φλυαρῶ. Χαίρετε, κὺρ Βωκελέ!

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ὁ ἐδωδιμοπώλης εἶπεν αὐτῷ:

— Μὴ λησμονήσετε τὰς τρεῖς τριμηνίας μου, κύριε Ραβού. Ἐνθυμηθῆτε τὸν μικρὸν λογαριασμόν μας.

Ὁ ἠθοποιὸς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

— Μὴ φοβῆσθε, κὺρ Βωκελέ. Μεταξύ μας, σᾶς ἐκμυστηρεύομαι ὅτι μοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ παίξω εἰς τὸ προσεχὲς δρᾶμα σπουδαῖον πρόσωπον. Προβιβάζομαι ὡς βλέπετε. Παρασκευάζω ἔκπληξιν εἰς τὴν Γερμανήν. Σιωπή! κὺρ Βωκελέ.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ὑπερπηδῶν ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας. Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του ἔκυψεν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου καὶ ἐσύριζε:

— Κουκού!

Ε'

Ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ ὀρόφῳ κατοικία, κατεχομένη ὑπὸ τῶν συζύγων Ραβού, συνίστατο ἐκ τριῶν δωματίων, ἑνὸς μαγειρείου βλέποντος ἐπὶ τῆς εὐρείας αὐλῆς, ὁπόθεν ἀνήρχοντο ὀσμαὶ ἐδωδίμων, ἐξ ἑνὸς θαλάμου καὶ ἑστιατηρίου, φωτιζομένων διὰ τριῶν ἐπὶ τῆς προσόψεως παραθύρων.

Ἡ αἴθουσα τοῦ ἑστιατηρίου, ἐν ᾗ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔδιδε μαθήματά τινα εἰς θυγατέρας θυρωρῶν ἢ ὑπαλλήλων, ἦν κοσμίως διεσκευασμένη διὰ σκευοθήκης ἐξ ἀνακαρδίου, μιᾶς τραπέζης καὶ ἑνὸς κυμβάλου πεπαλαιωμένου.

Ἡ τράπεζα ἦν ἑτοίμη.

Εἶχον παρατεθῆ ὠὰ βραστὰ καὶ ἓν τεμάχιον ἀρτοκρέατος.

Ἀλλ' ὁ ἠθοποιός, ὁ ψάλτης καὶ ὁ ποικιλτὴς τῶν ἀγίων, ἐν παραδόξῳ τριάδι ἡνωμένοι ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ, οὐδαμῶς προσεῖχον.

Ἡ Γερμανὴ ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου ἐν ραθύμῳ στάσει.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι θὰ ἐλιποθυμεῖ.

Τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, τὸν δὲ δεξιὸν βραχίονα ἔχουσα κρεμάμενον κατὰ μῆκος τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἦν ἐξηπλωμένη καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, οὐδαμῶς ἐκινήθη κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ συζύγου της.

Ἐκεῖνος ἐν τούτοις ἔσπευσε πρὸ αὐτῆς καὶ περιέβαλε τὴν ὀσφὺν τῆς Γερμανῆς διὰ τῶν βραχέων βραχιόνων του.

Ἔδηξε τότε αὕτη τὰ χείλη καὶ διὰ βιαίας προσπαθείας συνεκράτησε δάκρυ ἀνερχόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε μετὰ τόνου πλήρους ἀνησύχου τρυφερότητος.

Ἡ Γερμανὴ ἠτένισεν αὐτὸν διὰ τῶν ὑγρῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἀπήντησε:

— Τίποτε.

— Μὲ ἀπατᾷς. Τὸ βλέπω· εἶσαι τεθλιμμένη.

Ἐκείνη ἔσεισε πρῶτον τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ ἡ εἰλικρίνεια ἐθριάμβευσε πρὸς στιγμὴν τοῦ δισταγμοῦ της.

— Λοιπόν! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Ναί, εἶμαι τεθλιμμένη καὶ πολύ.

— Διατί;

Διὰ βραχέων ὡμολόγησε τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς:

— Εἴμεθα πολὺ πτωχοί. Ἐπὶ τέλους καταντᾷ ἐξευτελιστικόν.

Ὁ Ραβοὺ ἐπειράθη νὰ γελάσῃ.

— Τί μᾶς λείπει; Τὸ Κεραμεικόν;

— Τὰ πάντα! Πρέπει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ κύπτωμεν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ ἠθοποιὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἐθώπευσεν αὐτήν.

— Ἀλλά, εἶπε, περίμενε ὀλίγον. Συμ-

φωνῶ ὅτι δὲν ἦλθεν ἡ σειρά μας· θὰ ἔλθῃ. Βεβαίως θὰ ἔλθῃ! Ἰδού! ἔρχομαι πλήρης χαρᾶς ὡς στρουθίον ἐπανερχόμενον εἰς τὴν φωλεάν του, ἕτοιμος νὰ διασκεδάσω καὶ νὰ κάμω τρέλλας, καὶ μοὶ δηλητηριάζεις τὴν χαράν μου! Ἄ! ὄχι. Μὴ ἀνοησίας.

Ἐκείνη ἔδηξε τὰ χείλη μέχρις αἵματος.

— Θεέ μου! εἶπεν οὐχὶ ἄνευ πικρίας, διατί ἡ χαρά σου; Πόθεν προέρχεται; Ὁ βίος μας εἶναι τόσον εὐχάριστος; Ἔχεις τόσην εὐχαρίστησιν; Ἔσο εἰλικρινής.

Ὁ Ραβοὺ ἠγέρθη καὶ σύρων αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν τράπεζαν:

— Δὲν παραπονοῦμαι, ἀνέκραξεν. Ἔχω καλὸν χαρακτῆρα ἐγώ. Εἶμαι πλήρης χαρᾶς ὡς σπῖνος, σήμερον μάλιστα. Δὲν ἔχει ἀνάγκην πυρὸς ἡ θερμάστρα. Ὁ μέγας μηχανικὸς ἀνήρτησε τὰ φύλλα του εἰς τὰ δένδρα. Οἱ κηπουροί μου ἐσάρωσαν τοὺς κήπους μου. Τὰ πτηνὰ ᾄδουσιν. Ἔπειτα πρὸ πάντων δὲν εἶσαι σὺ ἐδῶ; Ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ τῆς ὑφηλίου. Δὲν δύνασαι νὰ δώσῃς, εἰμὴ ὅ,τι ἔχεις, ἀλλ' ὅ,τι ἔχεις δὲν ἀξίζει πλειότερον τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων, τῶν ἁμαξῶν, τῶν εἰκόνων, τῶν εἰσοδημάτων, τῶν Ἰαπωνικῶν ἀγγείων καὶ τῶν παλατίων τῶν Ρόσχιλδ; Ἄ! ἐγὼ περιφρονῶ τὰ μεγάλα πλούτη των! Ἔχουσιν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου· ἐγὼ ὅμως ἔχω ἓν ἀντικείμενον τῆς τέχνης, ὅπερ δὲν συγκρίνεται πρὸς ὅλα τὰ ἰδικά των! Ἄς μοὶ δείξωσιν ἕνα, ὅστις ἔχει σύζυγον περικαλλεστέραν τῆς Γερμανῆς μου! Καὶ μ' ἐρωτᾷς πόθεν ἡ χαρά μου! Τολμᾷς! Βεβαίως ἔχω ὑπερβολικὴν χαράν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι δὲν εἴμεθα εἰς τρυφερὰς σχέσεις μὲ τὸ χρῆμα. Ἀλλ', ἄγγελέ μου, μὲ σὲ καὶ μὲ ὀλίγον ἄρτον, ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶναι ἐξάδελφός μου.

Καὶ ἐγέλα.

Τὸ στόμα του διηνοίγετο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἑτέρου ὠτός.

Ἐνηγκαλίσθη τὴν Γερμανήν, ἥτις δὲν ἀντέστη ἐξ ἀδιαφορίας ἢ ραθυμίας.

Εἶτα ἔρριψε λαίμαργον βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πῶς λοιπόν! ὑπέλαβε κροταλίζων τὴν γλῶσσάν του. Ἔχομεν βλέπω ἀρκετά, ὥστε νὰ στρώσωμεν τὴν ὁδὸν μὲ ἄρτον. Ἔλα, εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ κρυώσῃ τὸ φαγητόν!

— Εἶδες τὸν κύριον Βωκελέ; ἠρώτησεν ἡ Γερμανή.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος.

— Εἰξεύρεις ὅτι ζητεῖ τὰ ἐνοίκιά του.

Ὁ Ραβοὺ ἔκοψεν ἡσύχως ἕνα ἄρτον δύο λιτρῶν ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἔθηκε τὸ ἕτερον ἥμισυ παρὰ τὴν παροψίδα του.

— Τῷ ὀφείλομεν τρεῖς τριμηνίας, ἐξηκολούθησεν ἡ Γερμανή, καὶ τὰς ζητεῖ.

— Ὤ! τόσον δειλῶς. Τὰ ἐνοίκια; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀνησυχῶμεν. Ὁ κὺρ Βωκελὲ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Ἐννοεῖ, ἄλλως τε, ὅτι δὲν πταίομεν ἡμεῖς ἂν στενοχωρούμεθα. Ὅλον τὸν χειμῶνα ἤμην χωρὶς ἐργασίαν· ἡ βρογχῖτίς μου μὲ ἐμπόδιζε νὰ ψάλλω· οὔτε εἶχα ἄλλην ἐργασίαν. Τὰ γνωρίζει αὐτὰ ὁ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης. Ἀλλ' ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ ἄλλος ἔρχεται.

Ἔτριψε τὰς χεῖρας.

— Πιστεύω ὅτι θὰ κερδίσωμεν κάτι μεγαλήτερον τοῦ συνήθους, φιλτάτη μου, ὑπέλαβεν. Ἔλα, καλή μου Γερμανή, μὴ μελαγχολεῖς καὶ ἄφες αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις εἰς τοὺς ἄνδρας. Κάθησε ἐδῶ πλησίον καὶ φάγε μαζύ μου.

Ὄργανον τῆς Βαρβαρίας ἠκούσθη παῖζον ὑπὸ τὰ παράθυρα.

— Τὸ βάλς τοῦ Φάουστ, εἶπεν ὁ Ραβού. Δι' ἡμᾶς εἶναι. Ὡς βλέπεις τίποτε δὲν μᾶς λείπει. Ἰδοὺ τὸ ὄργανον μᾶς παίζει ἐκλεκτὰ τεμάχια καὶ ἐπὶ πιστώσει μάλιστα! ὅπως καὶ εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὴν τιμήν μου!

Εἰς μάτην ὅμως προσεπάθει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν μελαγχολίαν τῆς συζύγου του.

Τὴν δευτέραν ὥραν ἀφῆκεν αὐτήν, ἀφοῦ τὴν ἠσπάσθη.

— Πηγαίνω εἰς τὰς δοκιμάς, εἶπε· θὰ μὲ προστιμήσουν.

Κατῆλθε τὴν κλίμακα μεθ' ὅσης ταχύτητος εἶχεν ἀνέλθει αὐτήν, διὰ δὲ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἡ Γερμανὴ τῷ ἔπεμψε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων φίλημα εἰς ἀπάντησιν τῶν ἰδικῶν του. Ἅμα ὅμως ἔκαμψε τὴν ὁδόν, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ καθεσθεῖσα πρὸ μικρᾶς τραπέζης ἤρξατο νὰ γράφῃ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Τονυ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΗ'

Ἡ ρῆξις.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπεκράτησεν ἀρκούντως μακρὰ σιωπή. Εὐνόητον ἀπέβαινεν ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ κατεβιβρώσκετο ὑπὸ μεγάλης ἀπελπισίας.

— Ἔλα, εἶπεν ὁ ὑποκόμης μετὰ τόνου σχεδὸν ἐλαφροῦ, δὲν εἶναι δὰ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ἀπελπίζῃ τόσον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσέβλεψεν αὐτὸν ἀτενῶς ὡς εἰ μὴ ἤκουσεν.

— Ἄλλως, προσέθηκε, μήπως δὲν εἶμαι πλησίον σου διὰ νὰ καταπραΰνω τὴν θλῖψίν σου.

Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἣν ὅμως ἀπέσυρεν ἀποτόμως ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης.

Ἐπλησίασεν εἶτα τὴν ἕδραν του δάκνων τὰ χείλη, καὶ ἐκάθησε παρὰ τῇ κομήσσῃ.

— Ἀγαπητὴ Ἑλένη, ἐπανέλαβεν, ἐὰν μὲ ἤκουες, θ' ἀπέφευγες τώρα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σοὶ συνέβη, σὺ ὅμως δὲν ἠθέλησες ν' ἀκούσῃς ἐπιμείνασα ἐπὶ τέλους νὰ λάβῃς μαζύ σου τὴν κόρην σου. Βεβαίως μετεχειρίσθην ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ σὲ πείσω, ὅταν δὲ μοὶ εἶπες: «Θ' ἀναχωρήσω, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω πλησίον τοῦ κόμητος Δελασέρ», ἀμέσως ἐνέδωκα· μόνον διὰ τὸ παιδίον διεφωνήσαμεν. Ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ κόμης θὰ ἐκίνει πάντα λίθον ὅπως λάβῃ τὴν θυγατέρα του, ὡς δὲ βλέπεις, δὲν ἠπατήθην. Ὁ κόμης, ὅστις δὲν θὰ ἐσκέπτετο πιθανῶς νὰ τρέξῃ κατόπιν σου, ἐὰν τῷ ἄφινες τὴν κόρην του, ἀμέσως ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησίν σου. Ἀγνοῶ, πῶς μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, ἔμαθεν ὅτι εὑρισκόμεθα ἐδῶ. Ἐπὶ τέλους ὅμως μᾶς ἀνεκάλυψε καὶ ἦλθεν εἰς Μεντὸν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν κόρην του, καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἶχον πολὺ δίκαιον, ὅταν σοὶ ἔλεγα «Ἄφες τὸ παιδί».

Τῆς κομήσσης ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Μ' ἀκούεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

— Ναί, σὲ ἀκούω, ἀπεκρίθη.

— Λοιπὸν πρέπει τάχα νὰ λυπᾶσαι καὶ ν' ἀπελπίζεσαι, διότι ὁ κόμης Δελασὲρ θ' ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρός του; Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν τὸ πιστεύω. Καὶ ἔπειτα δὲν ἀπέθανεν ἡ κόρη σου.

— Δι' ἐμὲ εἶναι ἀποθαμμένη, εἶπε περιαλγὴς ἡ νεαρὰ γυνή.

— Μπᾶ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης, μίαν ἡμέραν ὁπόταν θελήσῃς, θὰ τὴν εὕρῃς εὐκόλως.

Ἡ κόμησσα ἀφῆκε μύχιον στεναγμὸν καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Τέλος, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης, δὲν δύνασαι ν' ἀνακαλέσῃς ὅ,τι ἔγεινε. Πρέπει ὅμως νὰ σοὶ εἴπω ἐξ ἄλλου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω καὶ ὡς δυστύχημα τὴν παραλαβὴν τοῦ παιδίου ὑπὸ τοῦ πατρός του. Τώρα, ἀγαπητὴ Ἑλένη, θὰ εἴμεθα καλλίτερον οἱ δύο μας μόνοι. Σὺ μὴ ἔχουσα ἄλλην φροντίδα, θὰ ἀνήκῃς μόνον εἰς ἐμέ. Τὸ τέκνον σου ἐπεσκίαζε τὸν ἔρωτά μας, τώρα ὅμως, ὅτε δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ, πᾶς περιορισμός, πᾶσα ἐνόχλησις θὰ ἐκλίπῃ. Σὺ ἀπηλλάγης ἀνησυχίας καὶ μιᾶς εὐθύνης, καὶ ἡ ἀπαλλαγή σου αὕτη εἶναι ἀπολύτρωσίς μου. Ἀφοῦ τὰ προσκόμματα ἔλειψαν, ἀποκαθίσταται μεταξύ μας ἡ ἐλευθερία. Ὁ σύζυγός σου σὲ ἀποστρέφεται, σὲ ἔλαβον ὅμως ἐγὼ καὶ σὲ φυλάττω· ἀνήκεις εἰς ἐμέ!... Ἄ! πόσον τώρα θ' ἀγαπώμεθα!

Ἡ κόμησσα ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Εἶμαι κατηραμένη, εἶπε μελαγχολικῶς, καὶ σὺ μὲ κατέστρεψας!

— Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ μὲ μέμφεσαι.

— Ὄχι, δὲν ἀναγνωρίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα αὐτό, ἀλλ' ἡ ζωή μου εἶναι κατεστραμμένη καὶ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου πληγὴν ἀνίατον. Θὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε.

— Θ' ἀναχωρήσῃς;

— Ναί!

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς;

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἀλλὰ παραληρεῖς, Ἑλένη!

— Ὄχι, ἔχω ὅλον τὸ λογικόν μου· ναὶ μὲν τὸ ἀπώλεσα, ἀλλὰ τὸ ἀνέκτησα τώρα.

— Ἔλα, Ἑλένη, δὲν ὁμιλεῖς πιστεύω μὲ τὰ σωστά σου.

— Σοὶ λέγω ὅτι θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, εὐθὺς ὡς αἰσθανθῶ ὅτι δύναμαι νὰ βαδίζω, ἀπήντησεν.

— Ὤ! θὰ εἰμπορέσω νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ πράξῃς τὸ ἀνόητον αὐτὸ κίνημα.

— Τί ; ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ μ'ἐμποδίσῃς;
— Ναί.
— Μὲ ποῖον δικαίωμα ;
— Ἑλένη, εἶσαι ἰδική μου.
— Ὄχι.
— Παρεδόθης εἰς ἐμέ.
— Δυστυχῶς. Ἄ ! δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι εἶμαι ἀθλία, τὸ ἠξεύρω.
— Ἑλένη, μὲ ἀγαπᾷς !
— Δὲν ἀγαπῶ πλέον παρὰ μόνον τὴν θυγατέρα μου εἰς τὸν κόσμον.
— Καὶ ὅμως μὲ ἠγάπας !
— Δὲν ἠξεύρω τίποτε.
Ὁ Σανζὰκ συνωφρυώθη.
— Τοὐλάχιστον ὅταν ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶσαι εἰλικρινής, εἶπε μετὰ ψευδοῦς μειδιάματος.
Μετὰ μικρὰν διακοπὴν ἐπανέλαβεν :
— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ !
Ἡ κόμησσα ἠγέρθη μὲ τὸ βλέμμα φλογερόν.
— Ψεύδεσαι ! ἀνεφώνησεν.
Ὁ ὑποκόμης ἔκαμε κίνημα ὀργῆς.
— Ναί, ἐπανέλαβε, ψεύδεσαι ! Κάτι μοὶ τὸ λέγει. Ἔφερον ὄνομα τιμίου ἀνδρός, ὄνομα σεβαστόν, ἤμην μήτηρ καὶ ἠγάπων τὸ τέκνον μου... Ἐὰν μὲ ἠγάπας, κύριε, δὲν θὰ ἔβαλλες χεῖρα ἐπὶ συζύγου, θὰ ἐσέβεσο τὴν μητέρα ! Ἐὰν μὲ ἠγάπας, κύριε, δὲν θὰ ἔσκαπτες ὑπὸ τοὺς πόδας μου ἠρέμα μὲν καὶ κατὰ μικρόν, ἀλλὰ μετ' ἀποτροπαίου ἐγκαρτερήσεως, τὸ φρικτὸν βάραθρον, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἔπεσα ! Ἐνόησας ὅτι ἡ κόμησσα Δελασὲρ ἐν τῇ εὐπιστίᾳ καὶ τῇ ἀπειρίᾳ αὐτῆς, παρείχετο εὐάλωτος λεία, καὶ μὲ κατεδίωξας. Φεῦ ! οὐδὲν μὲ προειδοποίησε... Δὲν ἔβλεπον τὸν κίνδυνον, δὲν ἔβλεπον τὸν ἐχθρόν... Ἐνέπεσα εἰς τοὺς ὄνυχάς σου ! Σὺ αἴφνης μοὶ ἀφῄρεσας πάντα, ἡσυχίαν, εὐδαιμονίαν, ζωήν ! Καὶ τολμᾷς νὰ λέγῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς ! Ἔλα λοιπόν, λέγε, διατί μὲ κατέστρεψες ;
— Ἑλένη, συγχωρῶ τὴν παραφορά σου, ἀπεκρίθη μετὰ ἠρεμίας· σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι σὲ ἀγαπῶ.
— Δὲν σὲ πιστεύω ! ἀνταπήντησε μετὰ σφοδρότητος, ἄλλως δὲ τί μὲ μέλλει ;
— Ὥστε ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀπόφασίν σου ;
— Ναί.
— Θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς ;
— Ἀμέσως.
— Ἐρωτῶ καὶ πάλιν, ποῦ θὰ ὑπάγῃς ;
— Δὲν ἠξεύρω τίποτε.
— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω.
— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω !
— Ποῦ θὰ σὲ ἀνεύρω ;
— Δὲν γνωρίζω.
— Ὥστε τὸ πᾶν ἔληξε μεταξύ μας ;
— Τὸ πᾶν.
— Καὶ δὲν πιστεύεις πλέον εἰς τὴν ἀφοσίωσίν μου, εἰς τὸν ἔρωτά μου, ἀφοῦ συγκατετέθην ν' ἀπέλθω μαζύ σου ἐκ Παρισίων ;
— Δὲν πιστεύω πλέον εἰς τίποτε.
— Συντρίβεις λοιπὸν βιαίως τὸν δεσμόν, ὅστις μᾶς ἥνωνεν ;
— Ἀπαλλάσσομαι φοβερᾶς ἀλύσου.
— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις ;
— Ναί.
Τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου Σανζὰκ ἐγένετο ἀστραπηβόλον καὶ τὰ χείλη αὐτοῦ ἐμόρφασαν ὑπὸ πονηροῦ μειδιάματος.
— Λοιπὸν ἄκουσον, ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς, μεταβληθείσης αἴφνης ἀπὸ ἡδείας εἰς τραχεῖαν. Πρὸ ὀλίγου μὲ ἠρώτησες : «Διατί μὲ κατέστρεψες ;» Σοὶ ἀπαντῶ τώρα : Διότι μισῶ τὸν κόμητα Δελασέρ !
Νευρικὴ ἀνασκίρτησις ἐτάραξε τὰ μέλη τῆς νεαρᾶς γυναικός.
— Ναί, τὸν μισῶ, ἀπεκρίθη.
— Τί σ' ἔκαμε ;
— Μνησικακῶ.
— Δὲν εἶναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν θέλω.
— Δὲν δικαιοῦσαι νὰ μάθῃς διατί τὸν μισῶ.
— Ὥστε, διότι ἐμίσεις τὸν κόμητα Δελασέρ, ἐξέλεξες ἐμὲ ὡς θῦμα ;
Ὁ ὑποκόμης ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ.
— Ἀλλὰ λέγε λοιπόν, λέγε ! ἀνέκραξε μετὰ τρεμούσης φωνῆς.
— Πλήττων τὸν κόμητα Δελασὲρ εἰς τὸ προσφιλέστερον καὶ τὸ πολυτιμότερον, εἰς τὴν τιμήν του, ἐξεδικήθην !
— Ὦ ! ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα πεπνιγμένῃ τῇ φωνῇ καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.
Διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλή, εἶτα ἀφῆκεν ὑπόκωφον στεναγμὸν καὶ ἐψιθύρισεν:
— Τί αἶσχος ! τί αἶσχος !
— Ἦσο ἡ βασίλισσα, ὁ ἀστὴρ τῶν παρισιανῶν συναναστροφῶν, ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης· ἐθαυμάζεσο, ἐλατρεύεσο, ἦσο θεά. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ κάμῃς αἴσθησιν· ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἦτο σφοδρὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδον τὴν θαυμασίαν σου καλλονήν, καὶ ἀμέσως εἶπα : «Πρέπει ἡ κόμησσα Δελασὲρ νὰ γείνῃ ἰδική μου». Καὶ ἔγινα ὁ περιπαθέστερος θαυμαστής σου. Ἐπαίξαμεν ὁ καθεὶς τὸ πρόσωπόν μας, ἐγὼ μὲν πολλαπλασιάζων τὰς ἐπιθέσεις μου, σὺ δὲ ἀμυνομένη. Ἡ πάλη διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, καὶ ἴσως θ' ἀπεφάσιζον νὰ λύσω τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ ὑποχωρήσω, ἐὰν δὲν μ'ἐξηρέθιζε τὸ μῖσός σου καὶ ὁ πρὸς ἐκδίκησιν πόθος, μολονότι, ὅσον καὶ ἂν ἤμην ἀναίσθητος καὶ ἐνδοιαστικὸς πρὸς τὸν ἔρωτα, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀνθέξω εἰς τὰ θέλγητρά σου, οὐδὲ λέγω ὅτι ἠσθανόμην πρὸς σὲ ἀκόλαστον πάθος, ἀλλ' ἤμην καταγοητευμένος καὶ ἐφλεγόμην ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ σὲ ἀποκτήσω. Ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευσα. . . Τὸ κατὰ τοῦ κόμητος Δελασὲρ μῖσός μου ἱκανοποιήθη...
— Φρικτόν ! εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.
— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, τὸ μῖσός μου ἱκανοποιήθη· ἀλλ' ἠσθάνθην μετ' ὀλίγον σφοδρὸν καὶ εἰλικρινῆ πρὸς σὲ ἔρωτα.
Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤγειρε τὴν κεφαλήν, καὶ ὅλως τρέμουσα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἀτενὲς βλέμμα μεστὸν περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς :
— Ὑποκόμη Σανζάκ, ἀνέκραξε μὲ ἠχηρὰν φωνήν, ἔδειξες διαγωγὴν ἀθλίου καὶ ἀνάνδρου !
Βαθεῖα γραμμὴ διηυλάκωσε τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκόμητος καὶ ἐγένετο ὠχρόν, τὰ δὲ χείλη αὐτοῦ συνεστάλησαν.
— Ναί, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ πάλιν, εἶσαι ἄθλιος, εἶσαι ἄνανδρος !
Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σανζὰκ ἀπήστραψαν ἐξ ὀργῆς.
— Σιώπα λοιπόν, σιώπα ! εἶπεν ὀργίλως.
— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἐκείνη, ἐξακοντίσασα ἐπ' αὐτοῦ ὅλην τὴν φλόγα τοῦ βλέμματός της· ἰδού, πράγματι παρουσιάζεσαι ὁποῖος εἶσαι ! Ἀφῆκες τὸ προσωπεῖόν σου νὰ πέσῃ, καὶ ἀνακαλύπτω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου τὴν ὑποκρισίαν... Θεέ μου ! ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς ἀνεκφράστου ὀδύνης, χάριν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ παρέβην τὰ καθήκοντά μου, χάριν τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἐπρόδωκα τὸν γενναῖον σύζυγον, ὅστις μὲ ἀνύψωσε μέχρις αὐτοῦ! Ἄ ! ἀλλ' ἤμην μωρά, ὦ ! ναί, μωρά !
Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβεν ἀποτεινομένη πρὸς ἑαυτήν :
— Λοιπόν, ἀθλία, εἶναι ἀρκούντως βαθεῖα ἡ ἄβυσσος ; εἶναι ἀρκούντως μεγάλη ἡ συμφορά σου ; ἐρρίφθης ἀρκετὰ εἰς τὸν βόρβορον ; ποῦ εἶναι ἡ ἀξιοπρέπειά σου ; ποῦ ἡ ὑπερηφανιά σου ; ποῦ ἡ ὑψηλοφροσύνη σου ; εἰς τὸν βόρβορον, ἔνθα ἔρριψας αὐτά. Σήμερον εἶσαι μόνον ἀθλία, καὶ ἔχεις τὸ μέτωπον ταπεινωμένον, καὶ ἕνεκα τῆς ἀτιμίας σου θὰ ποτίζεσαι διὰ καταισχύνης !
Ὁ κ. Σανζὰκ παρετήρει τὴν νεαρὰν γυναῖκα μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων. Αὕτη ἐπροχώρησε κατὰ ἓν βῆμα πρὸς αὐτόν, εἶτα ἔστη, καὶ μὲ τὸ στῆθος ἐξωγκωμένον, τὸν βραχίονα τεταμένον ἔχουσα καὶ μὲ βλέμμα ἀστραπηβόλον ἀνέκραξεν αὐτῷ :
— Ὑποκόμη Σανζάκ, σὲ περιφρονῶ καὶ σὲ μισῶ !
Καὶ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, εἰσῆλθεν ὁρμητικῶς εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον καὶ ἐκλείσθη.
Ὁ ὑποκόμης, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας ἔχων, διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος οἱονεὶ γαλβανισθείς. Αἴφνης ἐκινήθη ἀποτόμως καὶ ἔρριψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ὀπίσω.
— Τὸ μυθιστόρημα ἔληξεν, ἐψιθύρισεν· ἐπὶ τέλους τί πρὸς ἐμέ ; Ἐξεδικήθην.
Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ὡραίαν σιγαρεθήκην, καὶ ἀνάψας σιγαρον, ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ὅπως ἀναπνεύσῃ δροσερὸν ἀέρα ὑπὸ τὰς πορτοκαλέας.

ΙΘ'.

Ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ κόμησσα, κλεισθεῖσα ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ, ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἡ ὀδύνη αὐτῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον περιώρισεν, ἐξερράγη εἰς δάκρυα, θρήνους καὶ εἰς στεναγμούς.
Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν, ὁ δὲ ἥλιος, ταχέως κατερχόμενος, ἐχρύσιζε τὰ κυμαίνοντα νέφη.
— Ὁ ἥλιος θὰ δύσῃ μετ' ὀλίγον, εἶπεν ἡ ἀτυχὴς νεαρὰ γυνή, καὶ ἡ νὺξ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπέλθῃ· καὶ εἶμαι ἀκόμη μόνη ἐνταῦθα, ἐν τῇ κατηραμένῃ ταύτῃ οἰκίᾳ. Πρέπει ν' ἀπέλθω.
Προσήλωσε τὸ οὖς, μηδένα δὲ θόρυβον ἀκούσασα, ἐπανέλαβεν :

— Κλαίω... Ἆ! εἶναι καιρὸς νὰ κλαύσω ;! Δάκρυα καὶ στεναγμοὶ περιττά!...

Ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον, τὸ δὲ στῆθός της ἀνεκουφίσθη ὀλίγον.

— Δὲν πρέπε νὰ χάσω οὐδὲ στιγμήν, ἐψιθύρισε.

Ἠγέρθη καὶ στραφεῖσα πέριξ τοῦ θαλάμου μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος συνέλεξε τάχιστα τὰ ὀλίγα πράγματα, ἅτινα ἔμελλε ν' ἀποκομίσῃ, ἤτοι τ' ἀσπρόρρουχα τοῦ τίκνου της, τὰ ὁποῖα ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ, καὶ ὀλίγα ἰδικά της. Γνωρίζομεν ὅτι, φορέματα, πλὴν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐφόρει, δὲν εἶχε. Τὰ ἐκ τοῦ Λούβρου ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ ὑποκόμητος ἀγορασθέντα ὑφάσματα ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς Μεντὸν μόλις τὴν ἐπιοῦσαν, μέχρι δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδὲν εἶχε δεχθῆ δῶρον παρὰ τοῦ ὑποκόμητος.

Μετ' ὀλίγον εἶχε πληρώσει τὸν ὁδοιπορικόν της σάκκον. Ἔλαβε τὸ χρηματοφυλακιόν της, πρὶν δὲ θέσῃ αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ, ἐμέτρησε τὴν περιουσίαν της. Ἐκτὸς τριακοντα περίπου φράγκων, ἅτινα ἐδαπάνησεν εἰς ἀγορὰν μικρῶν πραγμάτων διὰ τὸ θυγατριόν της, τῇ ἔμενον ὅλα τὰ χρήματα, ἅτινα ἀπέφερεν ἐκ Παρισίων, ἤτοι πεντακόσια τριακοντα δύο φράγκα.

— Δὲν θὰ ὑπάγω πολὺ μακρὰν μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, εἶπε, κινήσασα περιλύπως τὴν κεφαλήν. Τέλος πάντων! εἶπε στενάξασα.

Καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν θύραν προσήλωσε τὸ οὖς.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, εἶπε χαμηλοφώνως, ἔφυγε.

Τὸ βλέμμα της ἀπήστραψεν ἀπαισίως.

— Ἄλλως, προσέθηκε, δὲν τὸν φοβοῦμαι.

Διευθετήσασα ἐν σπουδῇ τὴν κόμην της, ἐφόρεσε τὸν πῖλον αὐτῆς, ἔλαβε τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Διέβη τὸ πρῶτον δωμάτιον, καὶ θαρραλέως κατέβη τὴν κλίμακα. Αἴφνης ὅμως συνήντησε τὴν Ἰωάνναν, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ κίνημα ἐκπλήξεως.

— Κυρία, τῇ εἶπε, προσηλοῦσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὁδοιπορικοῦ σάκκου, ὁ κύριος εἶναι εἰς τὸν κῆπον, ὑποκάτω ἀπὸ τὰς πορτοκαλέας.

— Καλά, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἄλλην ἐρώτησιν, προσέβλεπε δὲ μόνον τὴν κυρίαν της ἀπομακρυνομένην, καταπληκτος καὶ ἀπλανής.

Ἡ κόμησσα κατέβη ταχέως τὸν πορτοκαλεῶνα, ἀγνοοῦσα εἰσέτι καὶ αὐτὴ ποῦ διηυθύνετο. Ἔφευγεν ἐκ τῆς ἐπαύλεως Γαραβάν, ὡς πρό τινων ἡμερῶν ἔφευγεν ἐκ τοῦ μεγάρου Δελασέρ, θέλουσα ν' ἀπομακρυνθῇ πρῶτον τοῦ Μεντόν, ἔτι δὲ περισσότερον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις τὴν κατέστρεψεν.

Ὅτε ὁ ὑποκόμης ἠρώτησεν αὐτήν: «Ποῦ θὰ ὑπάγῃς», ἐκείνη ἀπεκρίθη: «Δὲν γνωρίζω». Καὶ ἐπορεύετο πράγματι τοιουτοτρόπως, σκοποῦσα ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην τὴν φροντίδα νὰ τὴν ὁδηγήσῃ. Μολονότι ὑπὸ ἀορίστου μόνον κατείχετο ἀνησυχίας, ἠσθάνετο ὅμως ἡ ἀτυχὴς ὅτι ἐφέρετο πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Ἀλλ' οὐδὲ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ἐγνώριζεν ἐπίσης· εἰσέτι δὲν προέβλεπε πόσους ἀγῶνας καὶ ποῖα νέα δεινοπαθήματα ἔμελλε νὰ ὑποστῇ. Μὴ ἔχουσα καιρὸν νὰ σκεφθῇ, δὲν ἐνόει τὴν ἀπομόνωσίν της, τὴν παντελῆ αὐτῆς ἐγκατάλειψιν, τὰς πολυαρίθμους δυσχερείας, κατὰ τῶν ὁποίων ἔμελλε νὰ προσκρούσῃ, τοὺς μυρίους κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ ἐκτεθῇ, τὰς ἀναποδράστους ἀνάγκας τοῦ βίου, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ζήσῃ. Νὰ ζήσῃ. Ὦ! ναί, ἐπεθύμει τοῦτο. Ἤθελε νὰ ζήσῃ πρὸς μεταμέλειαν, νὰ ζήσῃ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀνεύρῃ τὸ τέκνον της, νὰ ζήσῃ, ἵνα διαφυλάξῃ τὴν προσφιλῆ αὐτῆς ἀνάμνησίν του.

Μόνον τὸ τέκνον της ἐσκέπτετο, τὴν ἀγαπητήν της μικρὰν Λουκίαν, καὶ ἤκουεν ἐνδόμυχον φωνὴν λέγουσαν αὐτῇ:

— Ἔμπρός, βάδιζε, μηδὲν φοβοῦ, θὰ τὴν ἀνεύρῃς.

Ἀλλὰ μὲ τὴν φωνὴν ταύτην ἤκουεν ἀμέσως καὶ ἄλλην λυπηροτάτην:

— Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδῃς ποτέ.

Τότε ῥῖγος διέτρεχε πάντα αὐτῆς τὰ μέλη καὶ ἀνέκφραστον ἠσθάνετο ἀγωνίαν· ἡ ἄλλη δὲ φωνή, ἡ τῆς ἐλπίδος, ἠκούετο καὶ πάλιν, καὶ ἐρρίγει ὑπὸ χαρᾶς, ἡ δὲ καρδία της ἐφαίνετο κατευφραινομένη.

— Ναί, ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, δὲν ἀπώλεσα διὰ παντὸς τὸ τέκνον μου... Ὁ ἀγαθὸς Θεός, ἀφοῦ ἅπαξ μὲ ἐτιμώρησε, πιστεύω ὅτι θὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇ!

Καὶ ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος ἐκεῖνον, ὅστις τιμωρεῖ καὶ συγχωρεῖ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης διενοεῖτο ν' ἀναζητήσῃ τὸ τέκνον της, μὴ βλέπουσα τὰ προσκόμματα μηδὲ δυναμένη νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἀνελάμβανεν ἀδύνατον ἔργον.

Ἡ ἀτυχὴς νεαρὰ γυνὴ διετέλει ἐν καταστάσει ἐξαιρετικῶς λυπηρᾷ καὶ δυσχερεῖ. Μολονότι ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ δι' αὐτὴν ἡ μεγάλη τοῦ βίου πάλη, πάλη ἀτελείωτος, δὲν ἐσκέπτετο τοῦτο, ἵνα δὲ μὴ δειλιάσῃ, ἀπέφευγε τοῦ νὰ συλλογισθῇ τὰ ζοφερὰ τοῦ μέλλοντος συμβάντα.

Τώρα εὑρίσκετο μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ συνταγματάρχης Νοαρμόν, ὡς εἰ ἀνέμενε τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ τὸν γάμον, ἵν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, εἶχεν ἀποθάνει σχεδὸν αἴφνης μετά τινας μῆνας. Βεβαίως ἡ κόμησσα εἶχε φίλας καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρώτην τὴν μαρκησίαν Δεμομπεραί, ἧς ἐγνώριζε τὴν ἄκραν ἀγαθότητα καὶ ἥτις ἀείποτε τὴν ἠγάπα ὑπερβολικῶς. Ἀλλ' ἠδύνατο ἆρά γε ν' ἀποταθῇ πρὸς τὴν μαρκησίαν ἢ πρὸς οἱανδήποτε ἄλλην φίλην; Ἠσθάνετο ὅτι πάντες θ' ἀπεστρέφοντο αὐτήν, ὅτι θὰ τὴν ἐβδελύσσοντο καὶ θὰ τὴν περιεφρόνουν, καὶ ὅτι παρ' ἐκείνων, οἵτινες τῇ ἐξεδήλωσαν μεγάλην φιλίαν, σκληρὰς μόνον ἀνέμενεν ἐξουθενώσεις.

Οὐδενὸς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν, τὴν ὑποστήριξιν, τὰς συμβουλάς, μόνον δ' εἰς ἑαυτὴν εἶχε νὰ βασισθῇ. Εὐτυχῶς εἶχε θέλησιν καὶ δὲν ἐστερεῖτο θάρρους.

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἐζήτησε μέσον νὰ μεταβῇ εἰς Νίκαιαν, μὴ θέλουσα νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς Μεντόν, ἔλαβε δ' ἀπάντησιν ὅτι ἡ ἀγοραία ἅμαξα εἶχε μὲν ἀναχωρήσει τὴν πέμπτην ὥραν, ἀλλ' ὑπῆρχε καὶ ἡ ταχυδρομική, ἥτις εὑρίσκετο ἴσως ἀκόμη ἐν τῇ πόλει, ἐν τῷ ταχυδρομείῳ· ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάσῃ, ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ διὰ νὰ τὴν προφθάσῃ. Πληροφορηθεῖσα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου μετέβη ἐκεῖ ὡς τάχιστα. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ ἅμαξα εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ πέντε λεπτῶν.

— Ὦ! τί νὰ κάμω; ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετὰ προδήλου δυσθυμίας ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας της.

— Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ ἦσθε ἀπόψε εἰς Νίκαιαν; ἠρώτησεν αὐτὴν ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Ναί, ἀφεύκτως, ἀπεκρίθη.

— Τότε, κυρία, ἓν μόνον πρᾶγμα θὰ κάμετε, νὰ συμφωνήσετε ἁμαξηλάτην διὰ νὰ ὑπάγετε.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην, κύριε, νὰ μοὶ ὑποδείξετε τὸ μέσον.

— Πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τοῦ Δουβιέφ, ἐνοικιαστοῦ ἁμαξῶν.

— Καὶ ποῦ μένει, κύριε;

Ὁ ὑπάλληλος, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περιποιητικὸς γενόμενος, ὡδήγησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν ἁμαξῶν τὴν κόμησσαν, ἥτις εἰσῆλθεν εἰς αὐλήν, ἔνθα ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος κοκκινοπρόσωπος καὶ παχὺς ἐκάπνιζε μελαγχολικῶς. Ἡ κόμησσα ἀπεταθη πρὸς αὐτόν, ὅστις ἦτο ὁ κ. Δουβιέφ, ἀποσύρας δὲ τὴν πίπαν ἐκ τοῦ στόματός του ἔξυσε τὴν κεφαλήν.

— Μπά, μπά, κοκώνα μου, εἶπε μετὰ φωνῆς οἰκειοτάτης, καὶ στὸ γιαλὸ ἀκόμη θὰ ἔπεφτα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, μὰ ἔλα ποῦ ἀπὸ τὰ πέντε ἁμάξια, τὰ ὁποῖα ἔχω, τὰ τρία εἶναι ἀκόμη εἰς τὸν δρόμον, καὶ τὰ ἄλλα δύο ἦλθαν τώρα, καὶ τὰ ἄλογα εἶν' ἀφανισμένα; ἐδῶ εἶν' ἡ δυσκολία...

— Ὥστε, κύριε, δὲν ἠμπορεῖτε;

— Ἀλήθεια, δὲν ἠμπορῶ, καὶ λυποῦμαι παραπολύ.

Ἡ κόμησσα ἐπροχώρησε βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ὁ ἁμαξηλάτης προσεκάλεσεν αὐτήν.

— Σταθῆτε, τῇ εἶπε, τελειόνει ἡ δουλειά σας, ἀπόψε ἠμπορεῖτε ν' ἀναχωρήσετε μὲ τὸν Λουδοβίκον.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος;

— Ἕνα καλὸ παλληκάρι τοῦ συντρόφου μου, ποῦ εἶναι εἰς τὴν Νίκαιαν.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ εἶναι τώρα, ξεύρω ὅμως ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἀπόψε, ἐντὸς ὀλίγου, εἰς τὴν Νίκαιαν. Ἔπειτα ἰδοὺ πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα: Ὁ Λουδοβίκος ἔφθασε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μεντόν, ὅπου ἔφερεν ἀπὸ τὴν Νίκαιαν ἕνα ταξειδιώτην· ὁ δὲ ταξειδιώτης αὐτὸς ἅμα ἔφθασε τοῦ κατέβηκε εἰς τὸν νοῦν νὰ περάσῃ τὰ σύνορα καὶ νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὴν Βιντιμίλλα.

Ἡ κόμησσα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρ-

τήση. Μήπως ὁ ταξειδιώτης οὗτος, ὁ ἐκ Νικαίας ἐρχόμενος, ἦτο ὁ σύζυγός της;

— Καὶ ἐπειδή, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δουβιέφ, ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν Βιντιμίλλα εἶναι κάμποση ἀπόστασις, ὁ Λουδοβίκος, ὁ ὁποῖος ἐχρειάζετο τὸ ἄλογό του, διὰ νὰ κάμῃ ἀπόψε τὸν δρόμον τῆς Νικαίας, ἦλθε κ' ἐπῆρε τὸ καλλίτερό μου ἄλογο διὰ λογαριασμὸν τοῦ ταξειδιώτου. Εἰς μίαν ὥραν ἢ τὸ πολὺ εἰς δύο ὁ Λουδοβίκος θὰ ἦναι εἰς τὸ Μεντὼν ἢ μόνος ἢ μαζὺ μὲ τὸν ταξειδιώτην, εὐθὺς δὲ θὰ ζεύξῃ τὸ ἄλογό του καὶ θ' ἀναχωρήσῃ διὰ Νίκαιαν. Κύτταξε ἂν θέλῃς νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς περιστάσεως.

Ἡ κόμησσα ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμήν.

Ἐὰν ὁ ἐν λόγῳ ταξειδιώτης ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ, δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Νίκαιαν διὰ τῆς αὐτῆς μετ' αὐτοῦ ἁμάξης· ἀλλ' ἀμέσως ἔκαμε τὴν σκέψιν ταύτην, ὅτι δηλαδὴ ἐὰν ὁ κόμης μετέβη εἰς Βιντιμίλλαν, προφανῶς μετὰ τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ τέκνου, δὲν ἔπραξε τοῦτο μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Μεντών, καὶ ἀμέσως μετέβαλεν ἰδέαν, μὴ θελήσασα πλέον νὰ μεταβῇ εἰς Νίκαιαν, ἀλλ' εἰς Βιντιμίλλαν.

Ἔπρεπεν ὅμως πρὸ παντὸς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο πράγματι ὁ κόμης Δελασέρ, πρὸς τοῦτο δ' ὤφειλε νὰ ἀναμείνῃ τὸν Λουδοβίκον καὶ νὰ διαλεχθῇ πρὸς αὐτόν.

— Ἐδῶ, κύριε, πρέπει νὰ περιμείνω τὸν Λουδοβίκον; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, πρέπει νὰ ὑπάγετε ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ ἄλογό του, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ταξειδιωτῶν, κάτω στὸ γιαλό.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἡ κόμησσα ἐχαιρέτισε τὸν κύριον Δουβιέφ καὶ ἀπεμακρύνθη. Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ταξειδιωτῶν» καὶ ἐζήτησε τὸν Λουδοβίκον.

— Ἐπῆγε ἕως τὴν Βιντιμίλλαν ἕνα ταξειδιώτην, τὸν ὁποῖον ἔφερε προτήτερα ἀπὸ τὴν Νίκαιαν εἰς τὸ Μεντών.

— Ναί, ναί.

— Αὐτὸς ὁ ταξειδιώτης ἔμεινεν ἐδῶ;

— Ναί, ἀλλ' ὄχι πολύ.

— Τὸν εἶδες;

— Ναί, κυρία, καὶ ὡμίλησα μάλιστα μαζύ του· τὸν ὡδήγησα τὸν συντομώτερον δρόμον διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸ Γαραβάν.

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόμησσα.

Ἀλλ' οὔτε τὴν παραμικροτέραν ἀμφιβολίαν θέλουσα νὰ ἔχῃ:

— Εἰμπορεῖς, φίλε μου, νὰ μοὶ εἴπῃς τὰ χαρακτηριστικά του; ἐπανέλαβε μεθ' ὑποτρεμούσης φωνῆς.

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ παῖς, κατηυχαριστημένος ὅτι ἠρωτᾶτο ὑπὸ τῆς ὡραίας ξένης, καὶ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Εἶναι μελαγχροινός, ὡραίου ἀναστήματος καὶ μὲ ὑπόλευκον γενειάδα καὶ κόμην· εἶναι σοβαρὸς καὶ ὠχρός· εἶναι πλούσιος βέβαια, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν μικρὸν κόσμον. Ἐφαίνετο σκεπτικὸς καὶ διόλου εὐχαριστημένος.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν εὐκόλως, μεθ' ὅλην τὴν ἀτέλειαν τῆς περιγραφῆς, ὅτι ἦτο ὁ σύζυγός της, βεβαία δὲ οὖσα ὅτι ὁ κόμης καὶ τὸ τέκνον της εὑρίσκοντο εἰς Ἰταλίαν, παρῃτήθη τῆς εἰς Νίκαιαν μεταβάσεώς της.

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸν Λουδοβίκον ἀπόψε;

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Τότε, ἐὰν θέλετε νὰ τὸν περιμείνετε ἐδῶ, περάσετε μέσα.

Ἐπειδὴ ἡ κόμησσα ἦτο πλέον βεβαία, ὅτι ὁ ταξειδιώτης ἦτο ὁ κόμης Δελασέρ, ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ τὸν Λουδοβίκον, ἐλπίζουσα νὰ λάβῃ ἀκριβεστέρας πληροφορίας παρ' αὐτοῦ. Περιέμεινε δὲ ἐπὶ δύο περίπου ὥρας μετ' εὐνοήτου ἀνυπομονησίας καὶ ἀγωνίας.

Τέλος εἶδε ν' ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς αὐτὴν ἀνὴρ μὲ πλατύγυρον πῖλον καὶ ἐνδύματα κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ. Ἐνόησε δὲ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ περιμενόμενος Λουδοβίκος.

— Μ' εἶπαν ὅτι μὲ περιμένετε, κυρία, τῇ εἶπεν ἰταλιστί.

— Ναί, κύριε Λουδοβίκε, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα ἐγερθεῖσα, καὶ ἥτις, γνωρίζουσα καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὴν γερμανικήν, ὡμίλει ἀρκούντως καὶ τὴν ἰταλικήν

Ὁ ἁμαξηλάτης, παρατηρήσας ἤδη τὸν ὁδοιπορικὸν σάκκον:

— Ἐννοῶ, ὑπέλαβεν, ἡ κυρία θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς Νίκαιαν· εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κυρία, μετὰ δέκα λεπτὰ ἀναχωροῦμεν.

— Ἦλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ὁδηγήσητε εἰς Νίκαιαν, ἀλλὰ κατόπιν σκέψεως...

— Φοβεῖται ἡ κυρία τὴν νύκτα, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἰταλός.

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ μεταβῶ εἰς Νίκαιαν.

— Τότε, κυρία, ἄλλην φοράν.

Ἔμελλε δὲ ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἡ κόμησσα ἐκράτησεν αὐτὸν ζωηρῶς ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Κύριε Λουδοβίκε, τῷ εἶπεν, ἔχω κάτι νὰ σᾶς ἐρωτήσω.

— Ἐμέ; ὑπέλαβε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, κύριε Λουδοβίκε, σᾶς. Ἐφθάσατε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μεντὼν μ' ἕνα ταξειδιώτην...

Τὸ προσηνὲς πρόσωπον τοῦ Ἰταλοῦ ἠλλοιώθη αἴφνης. Ἡ κόμησσα ἐξηκολούθησεν:

— Ἔπειτα ὡδηγήσατε τὸν ταξειδιώτην αὐτὸν εἰς Βιντιμίλλαν· ἀληθῶς εἰς Βιντιμίλλαν ὑπήγατε, κύριε Λουδοβίκε;

Βλέπουσα δὲ ὅτι δὲν ἀπεκρίνετο, ἐξηκολούθησε:

— Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ Μεντὼν ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἦτο μόνος· ὅταν ὅμως ἐξῆλθε τῆς Γαλλίας, δὲν ἦτο πλέον μόνος, ἀλλ' ἔφερε μαζί του ἓν τέκνον, ὡραῖον μικρὸν κοράσιον... Τοὺς ἀφῆκες εἰς Βιντιμίλλαν, κύριε Λουδοβίκε; ποῦ θὰ μεταβῶσι κατόπιν; Ἀ! σὲ καθικετεύω! προσέθηκεν, ἑνοῦσα τὰς χεῖρας καὶ μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην ὑπὸ δακρύων, ἀποκριθῆτε, ἀποκριθῆτε!

Ὁ Ἰταλὸς ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ.

— Ἀ! ἐννοῶ, ἀνέκραξε, σοὶ ἀπηγόρευσε νὰ ὁμιλήσῃς!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κομήσσης ἐπληρώθησαν δακρύων· αἴφνης δ' ἥρπασε τὰς χεῖρας τοῦ Λουδοβίκου:

— Βλέπετε, ἐπανέλαβεν, ὅτι ἡ δυστυχὴς εἶμαι ἀπηλπισμένη, σεῖς δ' ἐνῷ δύνασθε νὰ καταπραΰνετε τὴν ὀδύνην μου, δὲν τὸ κάμνετε... Καὶ ὅμως δὲν εἴσθε κακός, τὸ βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας· εἴσθε συγκεκινημένος· δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀποκρύψετε. Ἐν ὀνόματι τῆς μητρός σας, ἐὰν ἔχετε, εἴπατέ μοι ὅ,τι ἠξεύρετε!

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε, κυρία.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν θέλετε ν' ἀποκριθῆτε... Ἀλλὰ ποῖον ἆρά γε ὅρκον σᾶς ἐπέβαλε; Κύριε Λουδοβίκε, δυστυχὴς μήτηρ εὑρίσκεται ἐνώπιόν σας, μήτηρ ἀπαρηγόρητος σᾶς ὁμιλεῖ... σᾶς ἱκετεύει... Σᾶς λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὡδηγήσατε, εἶναι σύζυγός μου, καὶ τὸ τέκνον, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἄγγελος τὸν ὁποῖον εἴδατε, εἶναι ἡ κόρη μου! Ἐννοεῖτε τώρα; ἐννοεῖτε;

Ὁ Λουδοβίκος προδήλως ἐταράχθη. Τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου νέου οὐδέποτε ὑπέστησαν τοιαύτην δοκιμασίαν· ἀλλ' ἔδωκεν ὑπόσχεσιν, καὶ ἡ ὑπόσχεσις δι' αὐτὸν ἦτο ἱερὰ ὡς ὁ ἐπισημότερος ὅρκος.

— Κυρία, ἀπεκρίθη μετ' ἀμηχανίας, δὲν ἠξεύρω τίποτε, δὲν εἶδα τίποτε.

— Ὡρκίσθη νὰ μὴ ὁμιλήσῃ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐν ἀπογνώσει.

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν Λουδοβίκον, τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ ἅμαξά του ἦτο ἑτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ὑγειαίνετε, κυρία, εἶπεν ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως πρὸ τῆς ὀλοφυρομένης νεαρᾶς γυναικός.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λουδοβίκος ἐξήρχετο τῆς πόλεως· περιλύπως ἐσκέπτετο τὴν δυστυχῆ μητέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐδείχθη, παρὰ τὴν θέλησίν του, σκληρότατος.

— Καὶ ὅμως, ἐσκέπτετο οἱονεὶ δικαιολογούμενος, ὑπεσχέθην νὰ μὴ ὁμιλήσω. Ἐνόησα· ὁ ταξειδιώτης μου εἶναι σύζυγος καὶ τὸ μικρὸν τέκνον του. Ὁ σύζυγος ἀπήγαγε τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ θέλει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ τέκνον της.. Ἄχ! καὶ νὰ μὴ ἠμπορῶ νὰ τῆς εἴπω, ὅτι τὴν νύκτα ἐπέρασαν εἰς τὴν Βιντιμίλλαν καὶ ὅτι αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ὑπάγουν εἰς Γένοβαν. Ἀλλ' ὄχι... δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἠμπορῶ! Θὰ ἐπανέλθῃ εἰς Νίκαιαν ἐντὸς δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν καὶ μοὶ εἶπε: «Λουδοβίκε, θὰ σὲ ξαναϊδῶ, διότι πιθανῶς θὰ σὲ χρειασθῶ». Ἀ! θ' ἀπορήσῃ πολύ, ὅταν τῷ εἴπω, ὅτι εἶδον τὴν σύζυγόν του!

Ὁ ἵππος, καταχρώμενος τὴν θέσιν τοῦ κυρίου του, σκεπτομένου, ἐβάδιζεν ὀκνηρῶς. Τὸ μαστίγιον ὅμως ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν καὶ τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι, ἐὰν αὐτὸς δὲν ἔσπευδεν, ὁ Λουδοβίκος ὅμως ἐβιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Νίκαιαν.

Ἡ κόμησα Δελασὲρ διενυκτέρευσεν εἰς Μεντόν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἀνεχώρησεν εἰς Βιντιμίλλαν.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Π.

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΟΡΔΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW).

[Τέλος]

Εἰς μάτην ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ὁ φαρμακοποιὸς προσπαθοῦν νὰ τὸν καθησυχάσωσι. Δὲν ἦτο ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ἠδύνατό τις νὰ ὁμιλήσῃ λογικῶς. Εἰς ἀπάντησιν ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς εἴξευρε καλλίτερα ἀπὸ ἐκείνους τὴν κρᾶσίν του καὶ ἐπέμενεν ἵνα μεταβῇ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν κατοικίαν του.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν τὸ ὄχημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθεν, εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅλοι οἱ γείτονες εἶχον ἤδη κατακλιθῆ. Τί νὰ κάμῃ; Τίποτε ἄλλο δὲν τῷ ἔμενεν, εἰμὴ νὰ παρῃ τὸν ἵππον τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὅστις ἔμενε προσδεδεμένος εἰς τὴν θύραν μεθ' ὑπομονῆς ἀναμένων τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου.

Ἐπειδὴ λοιπόν, καλοί μου ἀναγνῶσται, ἄλλο κανὲν μέσον δὲν ὑπῆρχεν, ἀνέβη ὁ καλός μας συμβολαιογράφος ἐπὶ τοῦ λιποσάρκου ἐκείνου ἵππου καὶ ἀπῆλθε δρομαίως μεταβαίνων εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ψυχρὰ καὶ θυελλώδης ἦτο ἡ νὺξ καὶ ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἴσα, ὁλόϊσα διὰ μέσου τῶν ὀδόντων του.

Τὰ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μολυβδόχροα νέφη συνεταράσσοντο διασειόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῇδε κἀκεῖσε, καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου ἀνατείλασα σελήνη ἐφαίνετο διὰ μέσου αὐτῶν κυμαινομένη καὶ ὠθουμένη ὡς πλοιάριον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς τῶν μανιωδῶν κυμάτων. Καὶ ὁτὲ μὲν ἀπερροφᾶτο ἐντὸς ὑπερμεγέθους τινὸς κύματος νέφους, ὁτὲ δὲ ἀνυψοῦτο ὑπεράνωθεν τοῦ κόλπου αὐτοῦ, ἐν ᾧ εἶχεν ἀποκρυβῆ, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐξορμῶσα ἐν βίᾳ μετ' ἀργυρόεντος ἀφροῦ.

Ἔστενον μετὰ δυσοιώνου ἤχου τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν δένδρα, ἐνῷ ἐνώπιον αὐτοῦ προέκειντο τρία φοβερὰ μίλλια ὁδοιπορίας, πλήρη ἀπείρων φανταστικῶν κινδύνων.

Ὑπείκων εἰς τὴν μαστιγα καὶ τὸν πτερνιστῆρα ἀνεπήδα προβαίνων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἵππος, ὁτὲ μὲν τρέχων ὁρμητικὸς μὲ τρομερὸν καλπασμόν, ὁτὲ δὲ χαλαρῶν τὸν δρόμον αὐτοῦ, ὅστις κατέληγεν εἰς μακρὸν καὶ βαρὺ τριποδισμόν, ἐνῷ ὁ ἀναβάτης αὐτοῦ, ὅλος κατὰ φαντασίαν κατεχόμενος ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου καὶ ὑπὸ τρομερῶν προαισθημάτων ἀφεύκτου θανάτου, ἐξηρέθιζεν αὐτόν, ἵνα βαίνῃ ἐπὶ τὰ πρόσω, ὡς εἰ φεύγων τοῦ καταδιώκοντος αὐτὸν φάσματος τοῦ λοιμοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συρίζων, φωνάζων καὶ κτυπῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διῆλθεν ἓν ἐκ τῶν τριῶν φοβερῶν ἐκείνων μιλλίων σῶος καὶ ἀβλαβής.

Οἱ φόβοι τοῦ συμβολαιογράφου ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον καθησυχάσει, ὥστε ἄφισε μάλιστα τὸν ἵππον νὰ ἀναβαίνῃ πρὸς τὸ ἀνωφερὲς τῆς ὁδοῦ ἐν ἡσυχίᾳ· ἀλλ' ἀνεζωπυρήθησαν πάλιν οὗτοι, μὲ διπλασίαν σφοδρότητα ἕνεκα δριμέος πόνου, ὃν αἴφνης ἠσθάνθη εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν καὶ ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τὸν διεκέντα ὡς βελόνη.

— Μ' ἐτσάκωσε τέλος πάντων! εἶπε στενάζων καὶ ἔμφοβος. Ὁ Θεὸς νὰ γείνῃ ἵλεως εἰς ἐμὲ τὸν μεγάλον ἁμαρτωλόν! Καὶ τὸ χειρότερον, μοῦ μέλλει ὕστερον ἀπὸ ὅλα ν' ἀποθάνω μέσα εἰς ἕνα χανδάκι! Χί! χί! ἐμπρός! ἐμπρός!

Καὶ ἵππος καὶ ἀναβάτης ἔτρεχον μὲ μεγίστην ταχύτητα, ἀτάκτως, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰ κάτω, ἀσθμαίνοντες καὶ πνευστιῶντες ὡς δαιμονιζόμενοι. Εἰς ἕκαστον δὲ πήδημα τοῦ ἵππου ὁ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἀνάβατου πόνος ἐφαίνετο αὐξάνων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς μικρόν τι νύγμα βελόνης, εἶτα δὲ ἐξηπλοῦτο καὶ κατέλαβεν ἕκτασιν ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου ὡς ἡμίσεως φράγκου, εἶτα ἐκάλυψε μέρος τόσον μέγα, ὅσον ἡ παλάμη ἀνθρωπίνης χειρός, καὶ ἐπηυξάνετο ὁλονὲν καὶ ἐξηπλοῦτο ταχέως.

Ἐγόγγυζεν ἐν ἀγωνίᾳ μεγαλοφώνως ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος, ὅσον δὲ ταχύτερον ἔβαινεν ὁ ἵππος ἐπὶ τοῦ παγωμένου ἐδάφους, τόσον ταχύτερον ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του ὁ πόνος.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ζοφερᾶς ταύτης εἰκόνος ἤρχισε καὶ ἡ καταιγίς— χιὼν μετὰ βροχῆς μεγιγμένη. Ἀλλ' ἡ χιών, ἡ βροχὴ καὶ τὸ ψῦχος οὐδὲν ἐσήμαινον δι' αὐτόν, διότι εἰ καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες ἦσαν ἀποκρυσταλλωμένοι ὑπὸ τοῦ παγεροῦ ψύχους, οὐδόλως τὸ ἠσθάνετο. Τὸ ἀπαίσιον, τὸ φοβερὸν τοῦ νοσήματος σύμπτωμα μόνον κατεῖχεν αὐτόν. Ἦτο καταδεδικασμένος, ὡς ἐφρόνει, ν' ἀποθάνῃ, οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κοκκίνου πυρετοῦ!

* * *

Τέλος πάντων, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ πῶς,— ἀποθαμμένος μᾶλλον ἢ ζῶν—ἔφθασεν εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως. Ὅμιλός τις κακοαναθεραμμένων σκύλων, οἵτινες ἐκώμαζον εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἰδόντες τὸν συμβολαιογράφον τρέχοντα τόσον ὁρμητικῶς πλησίον αὐτῶν, συνήνωσαν τὰς φωνάς των μετὰ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἔτρεχον κατόπιν αὐτοῦ ὑλακτοῦντες.

Ἡ νὺξ ἦτο ἤδη προκεχωρημένη καὶ μόνον τῇδε κἀκεῖσε ἐφαίνετο ἀμυδρῶς ὑπολάμπουσα τις λυχνία ἀπὸ ὑψηλοῦ τινος πατώματος. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος μας ἐξηκολούθει προβαίνων, ὁτὲ μὲν ἀνερχόμενος, ὁτὲ δὲ κατερχόμενος τὴν ὁδὸν ἐκείνην, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. Ὑπῆρχε φῶς ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς συζύγου του.

Καταταραχθεῖσα ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἀφοῦ ἤκουσε τοσοῦτον βροντερῶς κρουομένην τὴν θύραν της καὶ τὰς ὑλακὰς καὶ τοὺς ὠρυγμοὺς τῶν σκύλων, ἐνῷ ἦτο τόσον ἀργά, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα ἐξετάσῃ τίς ἡ αἰτία τούτων καὶ τίς ὁ ἀδιάκριτος, ὅστις εἰς τοιαύτην ὥραν ἀπετόλμα νὰ κρούῃ τόσον παταγωδῶς τὴν θύραν της.

Ἂν ὁ συμβολαισγράφος δὲν ἦτο τόσον πολὺ βεβυθισμένος εἰς τὰς ἰδίας αὐτοῦ θλίψεις καὶ πόνους, θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου ἡ λυχνία ἔρριπτε τὴν σκιὰν δύο κεφαλῶν καὶ οὐχὶ μιᾶς μόνης.

— Ἄνοιξέ μου! Ἄνοιξέ μου! γρήγορα! γρήγορα! ἀνεφώνησεν ὁ συμβολαιογραφος σχεδὸν πνευστιῶν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ κόπου.

—Τίς εἶσαι σύ, ὁ ὁποῖος τέτοιαν ὥραν ἔρχεσαι νὰ χαλάσῃς τὴν ἡσυχίαν μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία εἶνε κατάμονη, ἐφώνησεν ὀξεῖά τις καὶ ὀργίλη φωνὴ ἄνωθεν. Πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ἄφισε τοὺς ἡσύχους καὶ καλοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιμηθοῦν ἡσυχα!

— Ὤ! διάβολε! διάβολε! Κατέβα κάτω καὶ ἄνοιξέ μου σοῦ λέγω! Εἶμαι ὁ ἄνδρας σου! Δὲν γνωρίζεις τὴν φωνή μου; Γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, διότι θὰ ξεψυχήσω ἐδῶ ἔξω στὸν δρόμο! Γρήγορα!

Μετά τινας στιγμὰς ἀναβολῶν καὶ συνομιλιῶν ἠνεώχθη ἐπὶ τέλους ἡ θύρα καὶ ὁ πτωχὸς συμβολαιογράφος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅλως κάτωχρος καὶ ἀγριωπὸς τὴν ὄψιν, δύσκαμπτος καὶ ἴσως ἴσως ὡς φασμα. Περιβεβλημμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν πανοπλίαν ἐκ πάγου, ἐφαίνετο, ἐνῷ ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας ἔπιπτεν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς πλανόδιός τις τοῦ μεσαιῶνος ἱππότης φέρων τὸν χαλύβδινον αὐτοῦ θώρακα. Ἀλλ' εἰς ἓν μέρος ἡ πανοπλία αὐτοῦ εἶχε διαρραγῆ· ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς ὑπῆρχε κυκλοτερές τι σημεῖον, τοσοῦτον τὸ μέγεθος, ὅσον καὶ τὸ ἐπὶ στρατιωτικοῦ πίλου στέμμα καὶ σχεδὸν κατάμαυρον.

— Ἀγαπητή μου γυναῖκα, ἀνεφώνησε μετὰ πλείονος τρυφερότητος ἢ ὅσης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν τῇ εἶχε δείξει. Φέρε μου, παρακαλῶ, μιὰ καθέκλαν. Αἱ ὧραι τῆς ζωῆς μου εἶναι μετρημέναι. Εἶμαι ἀποθαμένος ἄνθρωπος!

Φοβηθεῖσα ἐκ τῶν φωνῶν τούτων ἡ πιστὴ αὐτοῦ σύζυγος καὶ σπεύσασα ἐξέδυσεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου του καὶ κάτι τι πεσὸν ὑποκάτωθεν αὐτοῦ χαμαὶ διερράγη εἰς τεμάχια. Ἦτο τοῦ συμβολαιογράφου ἡ πίπα. Ἔθεσε τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του καὶ ἰδού, αὐτὴ εἶχεν ἀπογυμνωθῆ τοῦ δέρματος. Ἐπενδύτης, ὑπενδύτης καὶ ὑποκάμισον εἶχον καῇ πέρα καὶ πέρα καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ὑπῆρχε φυσαλὶς τόσον μεγάλη καὶ τόσον ἐξογκωμένη ὅσον σχεδὸν καὶ ἡ κεφαλὴ πολλῶν ἐξ ὑμῶν τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Τὸ μυστήριον ἐξηγήθη ἀμέσως καὶ τὰ δυσοίωνα συμπτώματα καὶ τὰ πάντα. Ὁ καλός μας συμβολαιογράφος εἶχε θέσει τὴν εὐλογημένην πίπαν του μέσα εἰς τὸ θυλάκιόν του, χωρὶς πρότερον νὰ τὴν ἀποτινάξῃ καὶ ἐκβάλῃ τὴν ἐντὸς αὐτῆς ἔτι καιομένην στάκτην. Τί δὲ ἐκ τούτου προῆλθεν εὐνόητον.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς πλέον ἐκείνης αὐτὸς μὲν ποιήσας φοβερὸν ὅρκον ἔπαυσε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐκάπνισεν, ἡ δὲ σύζυγός του, συναισθανθεῖσα, φαίνεται, ὅτι μὲ τὰς δυστροπίας της εἶχε συντελέσει, ἢ μᾶλλον ὠθήσει, τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ νὰ πίνῃ καὶ καπνίζῃ τόσον πολύ, ἤλλαξε τὴν προτέραν διαγωγήν της καὶ ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ συνέζησε μετὰ ταῦτα μὲ τὸν σύζυγόν της, ὅστις προθύμως, ὡς καὶ πρότερον, ὑπείκεν εἰς τὰς θελήσεις καὶ τὰ νεύματα τῆς πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης συντρόφου τῆς ζωῆς του.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

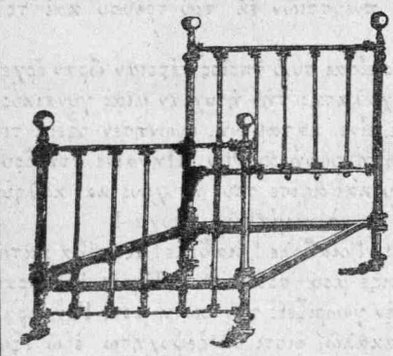

ΚΛΙΝΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ

ΚΛΙΝΑΙ κομψόταται, ΚΛΙΝΑΙ στερεώταται, απαράμιλλοι πρὸς τὰς ἀγγλικάς, εὑρίσκονται εἰς τὸ κλινοπωλεῖον τοῦ κυρίου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΥΚΑΚΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀριθμὸς 88. Τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κουκάκη ὑποχρεοῦται εἰς τοὺς ἀγοραστὰς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν οἵας δήποτε βλάβης **δωρεάν**.

Ἀγοράσατε κλίνας διότι θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Στερεότης — κομψότης — εὐθηνία — ἐπισκευὴ δωρεάν. 14

ΟΙΝΟΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΓΕΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΥ **ΑΔΕΔ. Σ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**. Οἱ ἀγνοὶ καὶ εὐώδεις ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ ΟΙΝΟΙ καὶ ὁ σπινθηροβόλος καὶ ἀφρώδης ΚΑΜΠΑΝΙΤΗΣ τοῦ Οἰνοποιείου τούτου βραβευθέντες ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πωλοῦνται εἰς τὸ ἀρτιεύστατον Πρακτορεῖον Καταναλώσεως, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου ἀριθ. 3 παραπλεύρως τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμῳδιῶν.

Καμπανίτης ἡ φιάλη Δρ. 4. — Καμπανίτης ἡ 1/2 Δρ. 2,50.—Οἶνος λευκὸς 4 ἐτῶν ἡ φιάλη Δρ. 1.—Οἶνος λευκὸς 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 4 ἐτῶν ἡ φιάλη λεπ. 80.—Οἶνος μέλας 2 ἐτῶν ἡ ὀκᾶ λεπ. 60.

Ἐπιστρεφομένης τῆς φιάλης ἀποδίδονται λεπ. 25.

Διὰ ποσὰ ἄνω τῶν 25 ὀκάδων ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

Δοκιμάσατε.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἀφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἀφ. 10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἀφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἀφ. 12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἀφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἀφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἀφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἀφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἀφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἀφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἀφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἀφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἀφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἀφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ		Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)	
Ἄργος	ἀφ. 2.20	3.50		**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15	
Ναύπλιον	» 3.00	4.25		Ἄργος	» 9.25	1.20	
Τρίπολις	» 6.10	7.20		Κόρινθος	ἀφ. 11.40	3.45	

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ.

ΚΑΠΝΑ Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιτζέ.— ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.—ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀβάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΙΠΑΙ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι. Τιμαὶ μέτριαι.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἱαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά, — πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ** —τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐῶδες—ἰδίως ἑλληνικὸν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγμασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθυνσει των Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 7

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. **Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ** πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 23

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΛΑΛΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΒΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστηθῆτε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμήν. 9

GRAND MAGASIN

LE LOUVRE

125 *Rue d'Eole* 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de **vase de cristal,** grand assortiment **d' article en Porcelaine et en Faience,** riche Collection **d' articles de luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

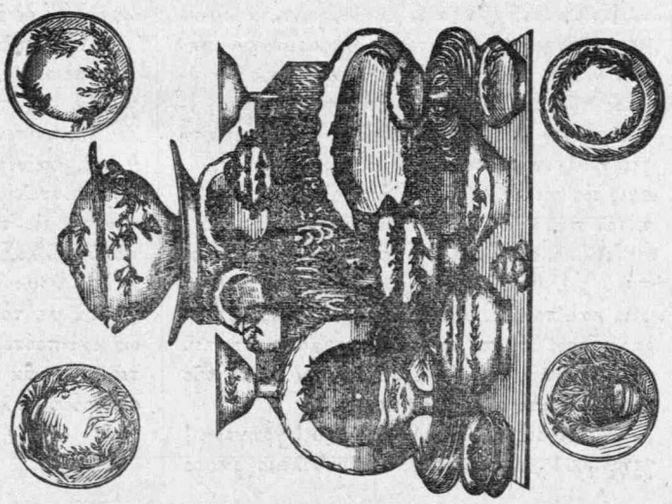

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.

Ἐκομίσθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν,** μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαΐάνς,** πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τείου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.